

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nrs. 07/35799 en 07/35801 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Assen, van 4 oktober 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 17 september 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 oktober 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Lid van de enkelvoudige kamer

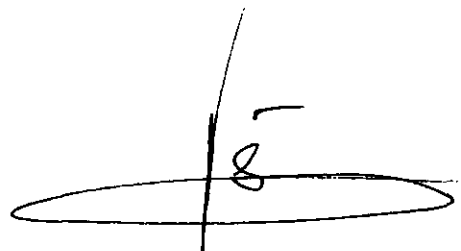
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 november 2007

418.

Verzonden: 5 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Zitting houdende te Assen

Sector Bestuursrecht

Kenmerk: AWB 07/35801 (verzoek) en AWB 07/35799 (beroep)

Uitspraak van de voorzieningenrechter op de voet van het bepaalde in titel 3 van hoofdstuk 8 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) d.d. 4 oktober 2007

inzake:

geboren op
van Rwandese nationaliteit,
IND dossiernummer: 0511.02.0783,
V-nummer:
verzoeker,
gemachtigde: mr. D. de Vries, advocaat te Leeuwarden,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. G. Douma,
ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

Procesverloop

Op 11 september 2007 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw2000). Verweerder heeft bij beschikking van 17 september 2007 afwijzend op de aanvraag beslist.

Bij beroepschrift van 17 september 2007 heeft verzoeker beroep ingesteld tegen de beschikking van 17 september 2007. Dit beroep is geregistreerd onder AWB 07/35799. Verzoeker is meegedeeld dat hij de behandeling van het beroepschrift niet in Nederland mag afwachten.

Bij verzoekschrift van 17 september 2007 heeft verzoeker de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen totdat op het beroep wordt beslist. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de voorzieningenrechter en verzoeker gezonden.

Zaaknummer: AWB 07/35801 (verzoek) en AWB 07/35799 (beroep)

2

De openbare behandeling van het verzoek om een voorlopige voorziening heeft plaatsgevonden op 28 september 2007. Verzoeker is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Voorafgaande procedures

Verzoeker heeft op 2 november 2005 voor de eerste maal een asielaanvraag ingediend. Bij besluit van 7 november 2005 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Bij beroepschrift van 8 november 2005 heeft verzoeker beroep ingesteld bij de rechtbank tegen dit besluit. Bij uitspraak van 25 november 2005 van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, is het beroep gegrond verklaard (AWB 05/50019). Bij uitspraak van 1 februari 2006 (200509924/1) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) deze uitspraak vernietigd en het bij de rechtbank ingestelde beroep ongegrond verklaard. Vervolgens heeft verzoeker op 15 februari 2006 opnieuw een asielvergunning aangevraagd. Bij besluit van 14 augustus 2006 heeft verweerder deze aanvraag voor een verblijfsvergunning afgewezen. Het tegen dit besluit ingestelde beroep is bij uitspraak van 26 maart 2007 door nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch van deze rechtbank ongegrond verklaard (AWB 06/43434), welke uitspraak in hoger beroep door de AbRS is bevestigd bij uitspraak van 12 juni 2007 (200702922/1).

Beoordeling van het verzoek

Ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, indien tegen het besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Op grond van artikel 8:86 van de Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Verzoeker is tijdig op deze bevoegdheid gewezen.

Vooropgesteld moet worden dat met de uitspraken van de AbRS van 1 februari 2006 en 12 juni 2007 in rechte het besluit is vast komen te staan dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een asielgerelateerde verblijfsvergunning. De aanvraag van 11 september 2007, die aan het bestreden besluit ten grondslag ligt, moet derhalve worden aangemerkt als een nieuwe aanvraag in de zin van artikel 4:6, eerste lid, Awb.

Artikel 4:6 Awb bepaalt dat, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag is gedaan, de aanvrager is gehouden nieuw gebleken feiten of veranderende omstandigheden te melden. Indien daarvan geen sprake is, kan het bestuursorgaan de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerder afwijzende beschikking.

Gelet op vaste jurisprudentie van de AbRS moet de rechter, ter bepaling van de omvang van de door hem te verrichten beoordeling in dit geval, direct treden in de vraag of aan de

aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder terecht en op goede gronden overwogen dat de verklaringen die verzoeker aan zijn huidige asielaanvraag ten grondslag heeft gelegd, niet kunnen worden aangemerkt als nieuwe feiten en omstandigheden die zouden moeten leiden tot heroverweging van de eerdere in rechte vaststaande besluit. De voorzieningenrechter overweegt daartoe als volgt.

De informatie dat verzoekers naam voorkomt op een lijst van de Gacaca rechtbank en dat hij zich moet melden, kan niet worden aangemerkt als novum, nu verzoeker deze informatie heeft verkregen van zijn schoonzus, die niet kan worden aangemerkt als een objectief verifieerbare bron. Verder heeft verzoeker tijdens het gehoor inzake nieuwe feiten en omstandigheden verklaard dat de autoriteiten in Rwanda, van mensen met wie verzoeker contact heeft gehad en die zijn teruggekeerd naar Rwanda, hebben vernomen dat verzoeker in een asielzoekerscentrum in Nederland verblijft. Ter zitting heeft verzoeker verklaard dat men in Rwanda niet weet in welk land hij verblijft, maar wel dat hij in het buitenland verblijft, aangezien hij na de problemen in 1994 niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Verzoekers verklaringen over het bekend zijn van zijn verblijf in het buitenland bij de huidige machthebbers in Rwanda zijn echter enkel gebaseerd op vermoedens, terwijl verzoeker niet gedetailleerd kan aangeven hoe informatie over zijn verblijfplaats de huidige machthebbers in Rwanda heeft bereikt. Voorts heeft verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag verklaard van gemengde afkomst te zijn. Zijn verklaring dat hij bij terugkeer te vreezen heeft vanwege zijn Hutu-afkomst en de associatie met Interahamwe kan zonder nadere onderbouwing niet leiden tot een ander oordeel dan verwoord in de in rechte vaststaande besluiten.

Ten aanzien van verzoekers beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG (Definitierichtlijn) overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

Verzoeker heeft zich op het standpunt gesteld dat artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn is te beschouwen als relevant nieuw recht. De voorzieningenrechter volgt dit standpunt van verzoeker niet en verwijst naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 20 juli 2007 (AB 2007, 271). Hierin is overwogen dat een wijziging van recht slechts als relevant nieuw recht kan worden aangemerkt indien de vreemdeling onder de reikwijdte van de desbetreffende bepaling valt. Met betrekking tot artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn is dan van belang of in het gebied waaruit de vreemdeling afkomstig is, sprake is van een gewapend conflict. Daarvan is sprake indien een georganiseerde gewapende groep met een verantwoordelijk bevel in staat is op het grondgebied van een land of gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. Deze operaties dienen

Zaaknummer: AWB 07/35801 (verzoek) en AWB 07/35799 (beroep)

4

dan aanhoudend en samenhangend van aard te zijn, wil sprake zijn van een gewapend conflict. De voorzieningenrechter overweegt dat verzoeker niet heeft onderbouwd dat in Rwanda sprake zou zijn van een gewapend conflict als hiervoor bedoeld. Gelet op het voorgaande is er geen sprake van een rechtens relevant novum.

De voorzieningenrechter is voorts van oordeel dat, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet gebleken is van bijzondere omstandigheden in verband waarmee zou kunnen worden geoordeeld dat artikel 4:6 Awb niet aan verzoeker mag worden tegengeworpen, nu hij tevens de gestelde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet nader heeft onderbouwd.

Derhalve is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder de aanvraag heeft kunnen afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende besluit.

Uit het voorgaande volgt tevens dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan beoordeling van de hoofdzaak en dat deze slechts in ongegrondverklaring van het beroep kan eindigen. De voorzieningenrechter ziet derhalve aanleiding om met toepassing van artikel 8:86 van de Awb onmiddellijk op dat beroep te beslissen.

Nu het beroep ongegrond dient te worden verklaard, wordt het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening afgewezen.

Voor vergoeding van de kosten die verzoeker in verband met het indienen van het verzoekschrift of het beroepschrift heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer: AWB 07/35801 (verzoek) en AWB 07/35799 (beroep)

5

Beslissing

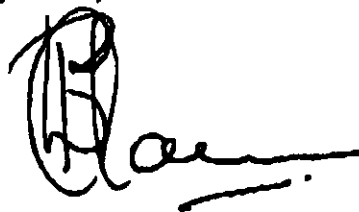
De voorzieningenrechter:

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening, geregistreerd onder nummer AWB 07/35801 af;
- verklaart het beroep, geregistreerd onder nummer AWB 07/35799, ongegrond.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak ten aanzien van het gedeelte waarin op het beroep is beslist, binnen een week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Aldus gegeven door mr. W.P. Claus, voorzieningenrechter, en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. ten Hoopen als griffier op 4 oktober 2007.

Afschrift verzonden: - 4 OKT 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE ORDE VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

Lexx

**Attorneys at law / Advocaten & procureurs
Leeuwarden**

Fax: 070 – 365 13 80
Aan de Voorzitter van de Afdeling
Rechtspraak Raad van State
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
11 OKT 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DO:	PAR:

Westerlingel 28
8913 CL Leerswarden
Tch: (+31) 058-2998181
Fax: (+31) 058-2991300

Advocacy:

Mr. drs. M. R. van der Pol
tel. mobiel: (+31) 06-50637223
e-mail: vdpol@schradvocaten.nl

mr. D. de Vries
tel. mobiel: (+31) 06-50682303
e-mail: devries@alexandrovica.nl

Mr. G. J. van Katten
tel. mobiel: (+31) 06-51749770
e-mail: vankatten@lexadvocaat.nl

Hoger Beroepschrift

Betreffende: **gehoren op**
Dossier : 071121
Uw kenmerk :
Onderwerp : De staatssecretaris van Justitie /
Nationaliteit : Rwandese
Leeuwarden : donderdag 11 oktober 2007

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op _____, Rwandese, thans verblijvende in de
noodopvang, te _____ hierna te noemen appellant, te dezer zake domicilie kiezende te
Leeuwarden, aan de Westersingel 28 (8913 CL), ten kantore van advocaat en procureur mr.
D. de Vries,
Advocaat mr. D. de Vries die hierbij verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn
gevolmachtigd om dit hoger beroepsschrift in te dienen.

Op 10 september 2007 heeft appellant een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend als bedoeld in artikel 28 Vw 2000. Verweerder heeft bij beschikking van 17 september 2007 afwijzend op de aanvraag beslist.

Bij beroepsschrift van 17 september 2007 heeft verzoeker beroep ingesteld tegen de beschikking van 17 september 2007. Appellant is meegedeeld dat hij de behandeling van het beroepsschrift niet in Nederland mag afwachten.

Bij verzoekschrift van 17 september 2007 heeft appellant de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen totdat op het beroep wordt beslist.

Het verzoek en het beroep zijn ter zitting van 28 september 2007 behandeld. Appellant is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door mr. D. de Vries, advocaat te Leeuwarden. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Bij uitspraak van 5 oktober 2007 heeft de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Assen, het beroep ongegrond verklaart. Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen gezien de navolgende omstandigheden.

Grief 1:

Deze grief richt zich tegen de overweging van de rechtbank op pagina 3:

"verzoeker heeft zich op het standpunt gesteld dat artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn is te beschouwen als relevant nieuw recht. De voorzieningenrechter volgt dit standpunt van verzoeker niet en verwijst naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 20 juli 2007 (AB 2007, 271). Hierin is overwogen dat een wijziging van recht slechts als relevant nieuw recht kan worden aangemerkt indien de vreemdeling onder de reikwijdte van de desbetreffende bepaling valt. Met betrekking tot artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn is dan van belang of in het gebied waaruit de vreemdeling afkomstig is, sprake is van een gewapend conflict. Daarvan is sprake indien een georganiseerde gewapende groep met een verantwoordelijk bevel in staat is op het grondgebied van een land of gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De operaties dienen dan aanhoudend en samenhangend van aard te zijn, wil sprake zijn van een gewapend conflict. De voorzieningenrechter overweegt dat verzoeker niet heeft onderbouwd dat in Rwanda sprake zou zijn van een gewapend conflict als hiervoor bedoeld. Gelet op het voorgaande is er geen sprake van een rechtens relevant novum."

Motivering grief 1:

In artikel 2, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn is de persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, niet van toepassing is en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. De subsidiaire beschermingsstatus wordt in artikel 2, aanhef en onder f, van de Definitierichtlijn omschreven als de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als een persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Appellant heeft zich beroepen op de bescherming die hem ingevolge artikel 15, aanhef en onder c, juncto artikel 18 van de Definitierichtlijn door verweerder dient te worden geboden.

De gronden waarop een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel kan worden verleend zijn vermeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. De in artikel 15, aanhef en onder b, van de Definitierichtlijn omschreven ernstige schade leidt, gelet op de tekst van artikel 29 van de Vw 2000 tot vergunningverlening op de zogenaamde b-grond van dat artikel, mits sprake is van een reëel risico op die schade bij uitzetting hetgeen eveneens ingevolge artikel 2, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn is vereist. De in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn vermelde ernstige schade heeft niet zijn letterlijke pendant in artikel 29 van de Vw 2000. Naar het oordeel van appellant biedt de zogenaamde d-grond van artikel 29 niet

de (subsidiare) bescherming voor deze vorm van ernstige schade nu blijkens de toepassing van deze verlengingsgrond, deze ziet op het verlenen van categoriale bescherming terwijl in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn wordt gesproken over een individuele bedreiging. Daarnaast is de bescherming die met toepassing van de d-grond wordt geboden gebaseerd op een bevoegdheid van verweerder hetgeen niet strookt met het doel van de Definitierichtlijn te verzekeren dat er in alle lidstaten een minimaal niveau aan bescherming wordt geboden. De in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn beschreven vorm van ernstige schade lijkt nog het meest op de bescherming die ingevolge verweerders landgebonden asielbeleid op grond van de b-grond van artikel 29 van de Vw 2000 wordt geboden aan leden van zogenaamde risicogroepen, als sprake is van geringe indicaties voor een reëel risico als bedoeld in dat artikel. In artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn beschreven ernstige schade is uitdrukkelijk onderscheiden van de in artikel 15, aanhef en onder b, beschreven ernstige schade en dat alleen voor laatstgenoemde schade ingevolge artikel 29 van de Vw 2000 uitdrukkelijk bescherming wordt geboden door de Nederlandse wetgever. Voor ernstige schade zoals beschreven in artikel 15, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn biedt de huidige wetgeving, blijkens de tekst van artikel 29 van de Vw 2000, geen bescherming. Aldus kan, mede gelet op artikel 18 van de Definitierichtlijn, tot de conclusie gekomen worden dat de Nederlandse staat heeft nagelaten de Definitierichtlijn voldoende en tijdig te implementeren in de Nederlandse wetgeving.

De rechtbank gaat met zijn overweging ten aanzien van een gewapend conflict op de stoel van verweerder zitten. De rechtbank is hierbij de beslisser en niet de toetsende instantie. In de procedure heeft verweerder slechts aangegeven dat er geen sprake was van nieuw recht. Verweerder stelt in de onderhavige procedure dat toetsing aan de definitierichtlijn gelijk is als de toetsing aan artikel 3 EVRM.

De rechtbank gaat in zijn overweging dan ook te ver door te toetsen aan de definitierichtlijn. Terwijl verweerder nu juist heeft aangegeven dat niet getoetst hoeft te worden aan de definitierichtlijn omdat dit geen wijziging van het recht behelst. De rechtbank toetst aan de definitierichtlijn. In casu is er wel degelijk sprake van een rechtens relevant novum. Immers er is sprake van een wijziging van de wet. Verweerder had hier derhalve aan dienen te toetsen. Nu er niet getoetst is aan de wijziging van de wet (de definitierichtlijn) kom je niet toe aan de vraag of er sprake is van een gewapend conflict. De rechtbank had deze vraag dan ook niet mogen beantwoorden.

Tevens geeft de rechtbank een eigen interpretatie van een gewapend conflict zonder dat verweerder zich hierover heeft uitgelaten.

Appellant heeft een beroep gedaan op artikel 15 c van de Definitierichtlijn. De oorzaak en gevolg van de bedreiging dient een intern dan wel internationaal conflict te zijn. Onduidelijk is of dit eveneens ontleend is aan de Geneefse Conventies. Het probleem daarbij zou zijn dat er onenigheid kan ontstaan over de aard van het conflict, vooral als het een intern conflict betreft. Ingevolge internationaal humanitair recht is er sprake van een intern conflict bij langdurig geweld en een zekere mate van organisatie. Dat het daarbij niet hoeft te gaan om goed georganiseerde gewapende partijen blijkt bijvoorbeeld uit een standpunt van het Internationaal Comité van het Rode Kruis uit januari 1998: *Given the humanitarian purpose of Common Article 3, its scope of application must be as wide as possible and should not be limited by unduly formal requirements. It is revealing in this respect that various recent UN Security Council resolutions have called upon 'all parties to the conflict' to respect international humanitarian law, and this also in the context of such 'anarchic conflicts' as*

those in Somalia and Liberia (International Committee of the Red Cross (ICRC), *Armed conflicts linked to the disintegration of State structures*, 23 januari 1998, p. 5.).

Gemeenschappelijk artikel 3 stelt in tegenstelling tot Aanvullend Protocol II bij de Geneefse Conventies ook niet de voorwaarde dat de strijdende partijen een deel van het grondgebied onder controle moeten hebben.

Terwijl de definitieve versie van artikel 15(c) zich beperkt tot interne en internationale conflicten bood de oorspronkelijke tekst ook bescherming in geval van stelselmatige of algemene mensenrechtenschendingen, gelijk aan de tekst van artikel 2 lid 1(c) van de richtlijn inzake tijdelijke bescherming. Dit heeft tot gevolg dat personen afkomstig uit een land waar de mensenrechten op flagrante wijze worden geschonden zoals bijvoorbeeld ten tijde van Irak onder het regime van Saddam Hussein of Iran ten tijde van Ayatollah Khomeini en zijn directe opvolger niet in aanmerking komen voor bescherming tenzij zij kunnen aantonen individueel in de negatieve belangstelling te staan van het betreffende regime. De rechtbank hanteert derhalve een onjuiste definitie van een gewapend conflict.

Conclusie:

Appellant concludeert tot gegrond verklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en gegrond verklaring van het door appellant tegen het besluit ingestelde beroep.

D. de Vries

